

Det skæve Danmark

Danmark var delt på EF-pakken. I TV-avisen optrådte både folk på jyske kvægmarkeder for hvem et ja var lig med sund fornuft og folk på københavnske gadehjørner, der mente, at bønderne havde solgt Danmark. I mange kommentarer hed det da også, at her stod Danmark over for resten af landet.

Forskellene var store. Der var Albertslund med 67 pct. nej og Avlum med 83 pct. ja. Funktionærerne i den røde forstad tænker anderledes end jyske landmænd. Og hvor Vesterbro-kredsen i København kunne fremvise 77 pct. nej havde Holmsland 85 pct. ja. »Sund fornuft« er ikke det samme på stenbroen og i den yderste klitrække. Talen om det delte Danmark havde en reel baggrund. Og i grove træk var det også rigtigt at lægge vægt på den geografiske forskel mellem hovedstaden og Jylland. Men også kun i grove træk. For nok er der langt mellem Albertslund og Avlum. Men der er ikke langt fra Albertslund til Allerød. Og mens Albertslund havde de nævnte 67 pct. nej, havde Allerød 63 pct. ja.

Det vigtige er ikke kilometerafstande. Men derimod forskellige politiske traditioner. Afstemningen om EF-pakken var en temmelig direkte afspejling af de poli-

tiske styrkeforhold rundt omkring i landet og endda så direkte, som man sjældent ser det. Når det alligevel er så let at oversætte EF-resultatet til geografi, skyldes det naturligvis at de politiske traditioner også før EF-pakkeafstemningen varerede voldsomt fra egn til egn. I Jylland er det sparsomt med røde kommuner, men i Københavns-området er der mange. Og hvor »de røde« i store dele af Jylland blot er almindelige socialdemokrater er de i Albertslund lige så hyppigt SF'ere, VS'ere og kommunister.

Blev Danmark mere delt?

Danmark er delt. I tabel 1 er dette anskueliggjort ved tre sæt resultater for amts- og storkredse. For det første er der EF-afstemningen i 1972. Afstemningen om pakken kunne ses som et spørgsmål om EFs udbygning og sammenligningen er relevant. For det andet er angivet den samlede styrke i 1984 for de partier, der sagde nej til pakken. Fulgte vælgerne i et og alt deres partier, skulle 1984-valget ret direkte kunne også til resultater ved afstemningen. Og endelig er anført resultaterne fra forårets afstemning.

Ved alle tre lejligheder er der voldsomme udsving. I de københavnske storkredse ligger nej-procenten typisk 15-20 procentpoints over landsgennemsnittet, mens den i Viborg, Sønderjylland og Ringkøbing amt er 10-20 procentpoints under. Danskerne er ikke et enigt folk. Heri er der imidlertid intet nyt. I 1972 var der således over 30 procents forskel mellem nej-

*Institut for Samfundsfag
og Forvaltning,
Københavns Universitet*

sidens styrke i henholdsvis Søndre Storkreds og Ringkøbing amt. Det interessante er derfor snarere, om landet ved forårets afstemning optrådte mere delt end tidligere.

Her afhænger meget af sammenligningsgrundlaget. I forhold til 1972 er der ikke megen tvivl. De områder, der i 1972 afveg særligt stærkt fra landsgennemsnittet ved mange nej-stemmer, afveg i 1986 endnu mere. Og der er en klar geografisk skillelinje, for de tre første områder er de københavnske storkredse og det fjerde Københavns amt. Og i den modsatte ende sker det samme. De amter, der i 1972 afveg ved meget få nej-stemmer afveg igen i 1986 endnu mere. I to af tilfældene (og Sønderjyllands amt) er forskellene dog små. Men i to andre tilfælde (Ribe amt og Ringkøbing amt) er forskellene i afvigelser særdeles tydelige. Igen peger navnene på det geografiske skel. Det er blevet tydeligere. Det eneste forbehold skyldes Storstrøms amt. I 1972 havde det en moderat, men dog klar hældning mod relativt få nej-stemmer. Men i 1986 afveg det slet ikke fra landsgennemsnittet. Forklaringen får man ved at se på 1984-tallene. For Storstrøms amt er et amt, hvor nej-partierne i 1984 stod stærkt.

Sammenligningen mellem 1984 og 1986 giver derimod et meget mere uklart resultat. De københavnske storkredse og Københavns amt er også her blevet mere negative (sammenlignet med landsgennemsnittet). Men dette modsvarer ikke systematisk af en modsat tendens i den modsatte ende af spektret. Ribe amt afviger lige meget fra landsgennemsnittet i 1984 og 1986. I Viborg og Sønderjyllands amter øges afstanden. Men i Ringkøbing amt bliver den mindre.

Fælles for de to sammenligninger er imidlertid, at København (storkredsene og Københavns amt) aldrig har afvejet så

meget fra resten af landet. Så langt er det rigtigt, at sætte København over for resten af landet. Men også kun så langt. For hovedstadsområdet omfatter også Frederiksborg amt. Dette amt har altid ligget tæt på landsgennemsnittet og lå tættere i 1986 end i 1984. Og Roskilde amt hører også med til hovedstadsområdet, og har også altid ligget tæt på det øvrige land.

Fremgangsmåde i nærmere analyse

Amterne er imidlertid meget store enheder, der oftest dækker over betydelige politiske forskelle kommunerne imellem. Københavns amt er således ved alle tre lejligheder et nej-amt. Men store kommuner som Gentofte og Lyngby-Taarbæk havde klare ja-flertal.

For at komme tættere ind på de geografiske variationer ses i det følgende på resultaterne rundt omkring i kommunerne (275 + Christiansø). Analysen bygger på to sæt oplysninger, foruden selve afstemningsresultatet, nemlig

A. Geografi og erhvervsstruktur.

Geografisk skelnes mellem HT-området, øerne og Jylland. I det store og hele drejer det sig om valglovens hovedområder. Dog forekommer det mildt sagt forældet at arbejde med valglovens definition af »hovedstaden« som blot lig København og Frederiksberg. På den anden side kan det diskuteres, hvor langt man skal gå ud. Store dele af Sjælland er i dag knyttet til hovedstaden. Dette taler for en meget vid definition af »hovedstaden«. På den anden side er de meget lange togrejser til og fra arbejde alligevel en undtagelse, og valget er derfor faldet på HT-området som en mellemproportional mellem den meget brede og meget snævre afgrænsning.

Erhvervsmæssigt bruges oplysninger om befolkningens beskæftigelse i forskellige erhvervssektorer: landbrug, industri og håndværk, handel og service og »an-

det«. Den sidste kategori er i praksis lig med det offentlige og vil blive omtalt som sådan i det følgende.

B. Politisk tradition.

Der bruges oplysninger om folkeafstemningen i 1972 (hvor mange stemte nej?) og folketingsvalget i 1984 (hvor mange stemmer fik de forskellige partier, der sagde nej til EF-pakken?).

Det er allerede konstateret, at Danmark var delt. Det næste spørgsmål bliver, hvad mønstret var i skillelinjerne:

- fulgte udsvingene i ja og nej de forskelle vi kender mellem landbrugs- og industrikommuner, rundt omkring i landet? Det er nærmest noget sådant, man tænker på, når man taler om »det splittede Danmark«.

- var variationerne blot udtryk for de politiske forskelle, vi allerede kendte fra tidligere (1972 og 1984)? Er svaret ja, ændrer det ikke ved selve splittelsen. Variationerne er der jo stadig. Men 1986 repræsenterer da ikke noget nyt, men derimod en gammel uenighed.

eller

- var der tale om lidt af hvert, f.eks. et mønster der fulgte 1984-valget men med tydelige geografiske variationer.

Fremgangsmåden vil være at se på nej-procenten i 1986 og bruge forskellige sæt baggrundsoplysninger til - ved hjælp af lineære regressioner - at forklare variationerne i nej-procenterne. Der er et statistisk standardmål på, hvor godt det lykkes, nemlig »procent forklaret varians«. Målet går ud fra, at det bedste gæt for resultatet i en kommune, før man ved noget specielt om den, må være, at resultatet svarede til landsgennemsnittet. Det giver naturligvis en mængde fejl rundt omkring og lagt sammen en »samlet varians«. Efter regressions-analysen får man imidlertid mulighed for et bedre gæt, nemlig ud fra analysens resultat. Fejl er der stadig,

men »procent forklaret varians« siger hvor meget de er nedbragt.

Er den forklarede varians ringe, er det et tydeligt tegn på, at de oplysninger, man har brugt til at bringe mønster i nej-stemmerne, kun bringer delvist orden på udsvingene. En rimelig forklaret varians er en nødvendig betingelse for at man kan sige at have en god »forklaring«. Men i den konkrete sammenhæng er det ikke en tilstrækkeligt. Målet gør ikke forskel på kommuner, og man kan udmærket have et resultat, der for landet som helhed er pænt nok, men f.eks. rammer skævt i radikale højborger, i de store kommuner etc., hvilket politisk kan være interessant. I de tilfælde, hvor den forklarede varians er rimelig høj, undersøges derfor også¹⁾ hvor mange steder, man rammer mere end fem procent galt ved at bruge regressionsanalysens resultater og på²⁾ om der er tale om specielle typer af kommuner. Denne supplerende kontrol er så meget vigtigere, som alle kommuner indgår i analysen med samme vægt.

Analysen er af en bestemt grund foreløbig. I skrivende stund er der endnu ikke kommet kommuneresultater fra Danmarks Statistik, og for 1986-resultatet bygges derfor på resultater fra Berlingske Tidendes EF-Fakta tillæg den 28. februar. Her manglede enkelte kommuner og en nærmere analyse pegede også på tilfælde, hvor der måtte være fejl (forvekslinger af kommuner og valgkredse med samme navn). (note 1). Fejl er søgt korigeret ved andre kilder, men alt ialt indgår kun 257 kommuner (inklusive Christiansø) i den følgende analyse.

Forklaringer

Den rent geografiske forklaring

Den første analyse er relativt skuffende. Man får kun en halvdårlig forklaring på variationerne i nej-procenterne ved at ind-

drage kommunens beliggenhed og befolkningens fordeling på erhvervssektorer. Retningen i udsvingene er for så vidt rimeligt nok. Man skulle kunne beregne kommunens nej-procent ud fra følgende formel, nederst på denne side.

Tallene demonstrerer igen forskellen mellem hovedstadsområdet og Jylland. Men ikke så kraftigt som tidligere for noget af forskellen skyldes sikkert den forskellige erhvervsstruktur (f.eks. meget få landkommuner i HT-området). Og man får forskellen mellem kommuner med meget landbrug og kommuner domineret af byerhverv. Det eneste lidt bemærkelsesværdige er, at øerne »alt andet lige« har højere nej-procent end HT-området. Forklaringen er formodentlig, at »alt andet« ikke er lige. Udenfor HT-området bliver nej-procenterne korrigeret nedad af bl.a. mange landmænd, men ikke i hovedstadsområdet.

Der er således både et mønster efter beliggenhed og efter kommunens erhvervsstruktur. Men det er ikke særligt markant. For man får kun forklaret 60% af »den samlede varians« i nej-procent fra kommune til kommune. Det peger nærmest kun på en antydning af et mønster. (note 2). Henvisningerne til geografien og »det skæve Danmark« bringer derfor nok en vis orden i afstemningsmønstret. Men nogen helt god nøgle er det ikke.

Den politiske tradition

Ser man derimod på de tidligere politiske styrkeforhold, kan næsten ikke undgå at få en væsentligt bedre forklaring på variationerne kommunerne imellem ved forårets folkeafstemning. Dårligst er det at bruge de gamle resultater fra 1972. Her viser en meget enkel regression - med brug af kun een baggrundsoplysning - at afstemningsresultatet rundt i kommunerne i grove træk kan beskrives ved følgende ligning

$$\text{Nej\% i 1986} = 1.7\% + 1.16 \times \text{Nej-procent i 1972}$$

Da der var flere nej-stemmer i 1986 end i 1972 giver det næsten sig selv, at den gamle procent skal ganges med mere end i fjor for at få 1986-procenten. Denne enkle formel forklarer faktisk 79% (mod før 60%) af den samlede varians, og det endda udfra oplysninger, der ligger langt tilbage i tiden (1972). Meget indicerer derfor, at der var noget meget gammeltkendt over forårets folkeafstemning.

Der er dog et problem. Man kommer nemlig ud fra formelen til at gætte mere end 5% forkert i en fjerdedel af kommunerne og fejlgættet har slagside. Af de 33 kommuner, hvor ja-siden klarede sig klart bedre end beregnet, lå 23 i Jylland. Omvendt med 35 af de kommuner, hvor nej-siden klarede sig klart bedre. Af dem lå 26 i hovedstaden eller på øerne og kun 9 i

Nej-procent = 35.8% hvis kommunen ligger i HT-området

38.0% hvis kommunen ligger på øerne iøvrigt	} Beliggenhed
30.8% hvis kommunen ligger i Jylland	
+ 0.61x procent i landbrug	} Sektor
+ 0.00x procent i handel og service	
+ 0.13x procent i industri og håndværk	
+ 0.23x procent offentligt beskæftigede	

Note: Da de forskellige procenter for beskæftigelse i forskellige erhvervs sektor adderer til 100 er tre af procenterne tilstrækkelige til at kende den fjerde. En af procenterne er derfor udeladt af selve analysen. Valget er faldet på »handel og service«.

Jylland. Det passer udmærket med det tidligere resultat, at i forhold til 1972 var ja-siden især blevet styrket i Jylland og nej-siden i Østdanmark.

En helt speciel interesse knytter sig til de alvorligste fejlskøn for nej-siden. I otte kommuner fik nej-siden over 10 procent færre stemmer end man skulle forvente ud fra 1972-resultatet. Søllerød er med, men ellers er de øvrige navne sigende: Læsø, Holmsland, Thyborøn, Blåvandshuk, Marstal, Hirtshals og Fanø. I Norge pegede man i forbindelse med EF-afstemningen i 1972 på, at periferien gik imod medlemsskabet. I Danmark var det stik modsat. Landet stemte for og byen imod. Men disse fiskerikommuner havde et særtræk i 1972. Skønt stærkt borgerlige havde de i 1972 nej-procenter, der nok lå under landsgennemsnittet, men - med undtagelse af Holmsland - ikke stærkt under. Den positive indstilling til EF holdt ikke mål med den borgerlige orientering. Men i 1986 var negativiteten svundet ind.

De mange fejlskøn gør det lettere misvisende alene at tage udgangspunktet i den gamle 1972-afstemning. Meget bedre er det at lægge vægt på i folketingsvalget i 1984. Det giver en næsten perfekt beskrivelse:

Nej% i 1986 = -7.1% + 0.91x Nej-partiernes samlede styrke i 1984

Da nej-siden tabte i forhold til 1984 er det naturligt, at der både skal trækkes lidt fra ($\div 7.1\%$) og at nej-partiernes gamle styrke ikke slår fuldt igennem, men kun med 0.91. Statistisk set kommer man meget højt op, med en »forklaret varians på 91%. Og kommunerne med alvorlige fejlgæt svinder ind til 21, d.v.s. knapt en tolvtedel af alle mod før en femtedel. Afstemningsresultatet var stort set en afspejling af det tidligere folketingsvalg.

De 21 fejlgæt var dog ikke helt tilfæl-

digt fordelt. De ialt 10 kommuner, hvor nej-siden klarede sig meget ($\div 5\%$) dårligere end beregnet, ligger alle vest for Storebælt, og i 8 af dem er landbrugsprocenten høj. 3 af dem ligger på Skiveegnen og 4 på Nordvestfyn, hvortil kommer Sydlangeland. Politisk er det kommuner, hvor venstrefløjen står markant svagere end i landet som helhed, uden at Socialdemokratiet har noget videre at råbe hurra for. Det er kort sagt gamle radikale højborg. Radikal styrke i 1984 spiller ud fra dette ikke den store rolle for afstemningen i 1986.

Et modsat billede tegner sig for de 11 kommuner, hvor nej-siden klarede sig bedre end beregnet. Med undtagelse af Brovst er der ikke en regulær jydsk eller fynsk landkommune. Geografisk er der to hovedgrupper. Den ene består af ø-kommuner, præget af en del fiskeri: Christiansø, Allinge, Læsø og Fanø. Også i 1972 var der her en del modstand. Den anden hovedgruppe består af kommuner i HT-området: Ishøj, Slangerup, Ølstykke, Taarnby, Græsted-Gilleleje og selve København. Her møder man i de fleste tilfælde høje venstrefløjsprocenter.

En procent til »nej-partierne« har åbenbart forskellig betydning for afstemningsresultat, alt efter hvilket nej-parti, der fik stemmerne. Skelner man mellem venstrefløjen + retsforbundet (»den hårde EF-modstand«), Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre kommer man endnu tættere på de faktiske kommuneresultater. (Den forklarede varians bliver på 96% og kun Fanø repræsenterer et alvorligt fejlgæt). Det detaljerede resultat udelades af pladsgrunde.

Geografi og Politisk Tradition

I det tidligere har der været peget både på den politiske tradition og på geografien. Det ene udelukker imidlertid ikke det an-

Nej% i kommunerne = -7.09

+ 0.96x Pct. venstrefløj eller Retsfb.

+ 0.73x Pct. Socialdemokrater

+ 0.08x Pct. Radikale Venstre

FV 1984

+ 0.20x Pct. Nej til EF

EF 1972

+ 0.09x Pct. i Landbrug

+ 0.02x Pct. i Industri & Håndværk

ERHVERVSSEKTOR

+ 0.00x Pct. i Handel og Service

+ 0.11x Pct. Offentligt ansatte

+ 4.8% for HT-kommuner

+ 7.1% for Øerne i øvrigt

GEOGRAFISK

+ 7.9% for jyske kommuner

PLACERING

det. Og spørgsmålet er, hvorledes faktorerne virker sammen. For at komme et svar nærmere er der derfor lavet en analyse (multipel regression), hvor både 1984-resultaterne rundt i kommunerne, 1972-resultaterne og de geografiske faktorer bruges til at bringe mønster i 1986-resultaterne. Det giver følgende resultat: Se skemaet øverst på denne side.

Det mest interessante er, hvilke ting man *ikke* behøver at tage hensyn til. Befolkningens placering på erhvervssektorer er nærmest ligegyldig. Tallene er små og virker temmeligt tilfældige. Man skal justere lidt for kommunernes geografiske beliggenhed. Men faktisk kun lidt i betragtning af de udsving, der skyldes »politiske variable«. Interessant er også, at EF-afstemningen i 1972 stadig synes at dække over noget reelt, selv når der tages hensyn til den mere tidssvarende partipolitiske fordeling. Med 30-40 procent udsving i nej-procenten i 1972, giver det »alt andet lige« udsving på 6-7 procent i 1986. Endelig er betydningen af radikal styrke så begrænset - specielt i betragtning af, at partiet er så lille, at næsten alle udsving bliver i småtingsafdelingen - at man for alle praktiske formål godt kan se bort fra partiet i forklaringen af 1986-afstemningen.

Det, der spillede en rolle var EF-modstanderpartiernes (i praksis: venstrefløjens) og i anden række Socialdemokratiets

forudgående styrke, suppleret med traditionen fra 1972 og lidt geografi. Statistisk er denne beskrivelse så dækkende, som den næsten kan være med over 97 procent forklaret varians. Og kun ved 2 kommuner rammer formelen mere end 5% galt (Brovst og - endnu engang - Fanø).

Konklusionen er ikke, at alle dele af landet stemte ens, for det gjorde de ikke. Derimod, at der stort set ikke var mere geografisk skævhed i resultaterne end hvad man kunne vente ud fra den politiske tradition. Danmark blev ikke mere skævt end det var tidligere.

Muligvis kan man gå et lille skridt videre. Resultatet var ikke blot, at kommunernes geografiske placering og erhvervsstruktur var ligegyldige, sammenlignet med de politiske faktorer. Det var også at geografi og erhverv i sig selv kun gav en moderat god forklaring. Danmark er nok skævt. Men skævhederne følger kun til dels simple mønstre. (Note 3).

Noter:

- 1) Mange fejl er ligegyldige. Hvis en kommune stemte næsten som alle andre kommuner i folketingskredsen, kan det være ligegyldigt, at det er kredsresultatet, der er anført ud for kommunen. I praksis spiller denne fejl først og fremmest en rolle, hvor en socialdemokratisk by-kommune

har givet navn til en folketingskreds, der også omfatter landkommuner med borgerligt flertal. I den samlede analyse slår mindre unøjagtigheder for de enkelte kommuner heller ikke ud og næppe heller en enkelt større fejl.

- 2) Studerer man individers vælgeradfærd er 60% en unormalt høj procent forklaret varians. Man har alle de individuelle afvigelser fra det dominerende mønster, som f.eks. borgerlige EF-modstandere og EF-tilhængere fra venstrefløjen, og de indgår som »uforklarlige«. Men i analyser for større områder neutraliserer sådanne helt private afvigelser stort set hinanden i de samlede resultater, så kun det dominerende mønster bliver tilbage. Man får derfor næsten altid væsentlig højere »procent forklaret varians«.
- 3) Den lineære regression har, drevet til ekstremerne, en logisk brist. Den kan åbne mulighed for procenter både under nul og over 100. Det ville for eksempel ske i den sidste ligning, hvis alle variable havde værdien 0. Og den bygger på, at de forskellige variable har samme virkning, uanset om man i forvejen har forudsagt en nej-procent på 10, 50 eller 90. Det kunne ellers meget vel tænkes, at var man oppe på 90 pct. nej, kunne det være svært at komme højere. Og var man meget lavt, skulle der ekstra meget til, for at få nej-procenten til at dale yderligere. Ofte peges derfor på fordele ved såkaldte log-lineære regressioner, der har indbygget at virkningen flader ud, når man nærmer sig ekstremerne, således at man heller ikke kan passere grænserne 0 og 100% i de beregnede resultater.

Den logiske mulighed for absurde resultater peger på en præcisering: Resultaterne fra den almindelige lineære regression er alene definerede for det område, hvor de fysiske procenter befinder sig. Man kan ikke ekstrapolere til helt forskellige situationer, som jyske kommuner med 100% ja i 1972 og ingen vælgere for nej-partierne i 1984.

Tabel 1: Amts- og storkredsresultater

Amts- og storkredse ordnet efter 1972-resultat	Nej procent		Afvigelse fra lands-gennemsnit		Ændring i afvigelse
	1972	1986	1972	1986	
Sdr. Storkreds	56.2	66.6	19.5	22.8	+3.3
Østre Storkreds	51.7	64.7	15.0	20.9	+5.9
Vestre Storkreds	50.3	60.3	13.6	16.5	+2.9
Københavns Amt	41.8	58.0	5.1	6.4	+1.3
Århus Amt	37.9	46.5	1.2	2.7	+1.5
Bornholms Amt	37.4	42.7	0.7	+1.1	+1.8
Roskilde Amt	36.1	44.9	+0.6	1.1	+1.7
Frederiksborg Amt	35.9	42.0	+0.8	+1.8	+1.0
Nordjyllands Amt	33.7	40.5	+0.3	+3.3	+0.3
Vestsjællands Amt	33.0	43.1	+3.7	+0.7	+3.0
Fyns Amt	32.5	42.4	+4.2	+1.4	+2.8
Vejle Amt	31.7	37.5	+5.0	+6.3	+1.3
Storstrøms Amt	31.4	43.9	+5.3	0.1	+5.2
Ribe Amt	29.1	31.9	+7.6	+11.9	+4.3
Viborg Amt	25.4	32.3	+11.3	+11.5	+0.2
Sønderjyllands Amt	24.9	31.7	+11.8	+12.1	+0.3
Ringkøbing Amt	24.7	26.3	+12.0	+17.0	+5.5

Amts- og storkredse ordnet efter 1984-resultat					
	1984	1986	1984	1986	
Sdr. Storkreds	72.5	66.6	18.9	22.8	+2.9
Østre Storkreds	71.9	64.7	18.3	20.9	+2.6
Vestre Storkreds	66.9	60.3	13.3	16.5	+3.2
Københavns Amt	58.0	50.2	4.4	6.4	+2.0
Århus Amt	57.1	46.5	3.5	2.7	+1.2
Storstrøms Amt	56.0	43.9	2.4	0.1	+2.3
Fyns Amt	55.2	42.4	1.6	+1.4	+3.0
Vestsjællands Amt	54.2	43.1	0.6	+0.7	+1.3
Roskilde Amt	53.9	44.9	0.3	1.1	+0.8
Nordjyllands Amt	50.1	40.5	+3.5	+3.3	+0.2
Frederiksborg Amt	50.0	42.0	+3.6	+1.8	+1.8
Vejle Amt	48.8	37.5	+4.8	+6.3	+1.5
Bornholms Amt	48.7	42.7	+4.9	+1.1	+3.8
Viborg Amt	42.8	32.3	+10.8	+11.5	+0.7
Sønderjyllands Amt	42.6	31.7	+11.0	+12.1	+1.1
Ribe Amt	41.7	31.9	+11.9	+11.9	0.0
Ringkøbing Amt	35.7	26.3	+17.9	+17.5	+0.4

Virkning af 1% flere Vælgere, der stemte					Virkning af kommunens Beskæftigede i beliggenhed				
Log-Lineær regr.	Vfløj	Soc.Dem.	Rad.V.	Nej i 72	Landbrug	Industri	Det Off.	HT	Jylland
Ved 10% nej	0.37	0.31	0.03	0.07	0.03	0.01	0.06	0.81	+0.27
Ved 20% nej	0.66	0.55	0.05	0.13	0.06	0.02	0.11	1.44	+0.48
Ved 30% nej	0.86	0.72	0.06	0.17	0.08	0.02	0.14	1.89	+0.64
Ved 40% nej	0.99	0.82	0.07	0.19	0.09	0.02	0.16	2.15	+0.73
Ved 50% nej	1.03	0.86	0.08	0.20	0.09	0.02	0.17	2.24	+0.76
Simpel regr. (samme overalt)	0.96	0.73	+0.08	0.20	0.09	0.02	0.11	2.28	+0.82

Ved de log-lineære regressioner er tallene ved 60% den samme som ved 40%, ved 70% den samme som ved 30% etc.

Inden for gyldighedsområdet, er der derimod et empirisk problem, om der sker en udfladning, når man nærmer sig ekstremer. Med ja-overvægten vil det i praksis sige ekstremerne med meget få nej-stemmer. Derfor blev der ved de tidligere lineære regressioner lavet parallelle log-lineære regressioner. Og i alle tilfældene var forskellene i forklaret varians på højst 1-2 procent. Og tager man den sidste, afsluttende analyse får man også i det store og hele samme vurdering af de forskellige faktorerers betydning: Se skema nederst foregående side. Den log-lineære model ville (p.gr. af en konstant faktor) give 7% nej-stemmer, hvis alle faktorer var nul og ikke en negativ procent. Men ellers sker der kun det, at der skiftes fortegn for virkningen af radikal styrke, og her er tallene under alle omstændigheder små og insignifikante.

Den simple lineære regression er iøvrigt lige så god som den log-lineære til at forklare de mere ekstreme resultater. Kvadrerer man fejlene (forskellene mellem faktiske og beregnede procenter) får man for (65) kommuner med under 30% nej en sum på 136 (kvadrerede) procenter ved simpel regression og 140 ved log-lineær regression. Gentaget for samtlige kommuner er resultaterne 646 og 651. I dette tilfælde er den simple metode derfor lige så god som den mere indviklede.